

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2009 / 9

Pedagógus vagyok. Méghozzá öreg pedagógus, de a szívem még most is, minden évben megdobogtatja a szeptember eleji utca képe. Gyerekek, kis és nagy diákok táskával a hátukon, a kezükben, kezdik az új tanévet. Valami furcsa melegséget érzek láttukra a lelkebben. Munkahelyi ártalom? Lehet, de nem küzdök ellene.

Nemcsak tanítani szerettem, tanulni is. A jó pedagógus holtig tanul. Hallatlanul izgalmas tevékenység nekivágni az ismeretlennek, felfedezni a „terra incognitát”, a tudományok sötét földrészeit, elsajátítani, felhasználni, s végül – ami a legszebb – továbbadni.

Teremtőnk épít az egészséges emberi lélek és elme tudásszomjára, hiszen azt Ő plántálta belénk. Tantárgyait azonban néha kásahegyeknek látjuk, nincs kedvünk átrágni magunkat rajtuk, fanyalogva elfordulunk. Hadd említsek néhányat ezekből a „stúdiumokból.”

„Hallgasd meg... a rendeléseket... tanuljátok meg azokat... megcselekedvén...” (5Móz 5,1).

Nem szeretjük, ha előírják nekünk, mit hogyan tegyünk. Nem szeretjük, ha rendelkeznek velünk. Különben is átfestettük a mennyei Oktató képét, s az általa biztosított keresztyén szabadságot szívesen úgy értelmezzük, mint bébi-korunk bájos, primitív játékát: ütögetjük ujjunkkal az asztalt, s közben „mondogatjuk” hogy „*ki-ki maga mesterségét folytassa, folytassa...*” Azaz rajzolja meg mindenki a maga ízlése szerint a keresztyén élet irányvonalait. Isten azonban ezt soha nem fogja jóváhagyni. Kijelentette, hogy Igéjéből egy pontocska sem múlik el. Meg kell tehát tanulnunk és cselekednünk az Ő rendeléseit. Mifélek ezek?

„*Tanuljátok jót tenni, törekedjetek igazságra, vezetékek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét*” (És 1,17).

Több évfolyamra (talán egy életre) elegendő tananyag. Jóság (helyes, méltó ügyek pártolása), buzgó mentési szándék (a visszataszító jellemű felé is), irgalom, együttérzés, könyörület (mindenki érdekében, akinek nincs támasza, szószólója). „...*tanuljátok meg, mi az: irgalmasságot akarok...*” (Mát 9,13).

„...*példabeszédek... erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére...*” (Péld 1,1-2).

Hogyan? Az erkölcsöt tanulni kell? Sok vonatkozásban elferdült társadalmunkban bizony ideje lenne. Nem a nyugati vagy a keleti erkölcsöt, hanem *amik régen megírtak a mi tanulságunkra* (Róm 15,4).

„... *tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok...*” (Mát 11,29).

Ebben a törtető, könyökölő világban? Gengszterek között? Hiszen akkor a fejedre lépnek, eltaposnak! Tévedés ne essék, nem a bambán mosolygó, egerlyukba bújó hétrét görnyedőktől, megalkuvóktól kell elsajátítanod ezt a krisztusi jellemvonást, hanem attól, aki bár *szidalmaztatván nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött* (1Pét 2,23), aki *kínztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány...* (És 53,7), mégis megőrizte méltóságát a szégyenfán való kivégzéséig. Őt elítélő bírāja előtt királyságáról beszélt, hóhéraiért jelenlétükben imádkozott, és kínok közt a kereszten függve találkozást ígért szenvedő társának a másik világban. Erőszakmentesen.

De hallgassunk meg valakit, aki egy fontos tárgyból leérettségizett.

„... *én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is, mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban...*” (Fil 4,11-12).

Megelégedés. Fontos ismeret. Olyasmit ígér ebben a minden módon hasznot hajszólo világban, ami vagyont érő. „*Valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel...*” (1Tim 6,6).

Bizonyára nem fogynak el a látszat-kegyesek, akik *mindenkor tanulnak, de az igazság ismeretére soha el nem juthatnak* (2Tim 3,7), lesznek olyanok, akik figyelmen kívül hagyják az intést, hogy *annak felette, ami írva van, nem kell bölcselkedni*, és azok száma sem kevesbedik, akik „belemenekülnek” a bibliai igazságba, hogy *a sok tanulás fáradtságára van a testnek*” (Préd 12,14).

„*De te maradj meg azokban, amiket tanultál... tudván, kitől tanultad...*” (2Tim 3,14) Nincs messze az idő, (remélhetőleg), amikor *felsőbb iskolába* kerülünk, ahol *a hebehurgyák szíve ismerni tanul* (És 32,4), ahol *hadakozást többé nem tanulnak* (És 2,4), ahol *a rész szerint való ismeret eltöröltetik, mert eljön a teljesség* (1Kor 13,10).

ITné

Arthur von Bergen

Először akkor találkoztunk vele, amikor hét és fél évi üldöztetés után állami elismertetésünket elnyerve ünnepi megnyitónkra készültünk. A svájci Brüderverein, mellyel egy idő óta kapcsolatban álltunk, őt delegálta erre a jeles alkalomra. Azonnal a szívünkbe zártuk. Utána többször megfordult és szolgált közöttünk.

Közösségének tagjai gyakran ösztökölték, hogy hosszú és gazdag életének tapasztalatait örökítse meg. A feljegyzésekből könyv lett, amit ez évi svájci otlétünkkel sikerült megkapnunk, személyes dedikációval és az engedéllyel együtt, hogy lefordíthatjuk. „*Zum Boten berufen*” – értelemszerűen így fordíthatnánk: „*Krisztus elhívott követének*”.

„*Isten hatalmáról óhajt szólni ez a könyv* – olvassuk az előszóban -, *mert ő ma is megbizonyítja hatalmát gyermekei életében.*” Ösztönözzön bennünket, hogy mi is hódoljunk az Úr nagysága előtt.

I.

Apám ifjúsága

Paradicsomi fiatalság?

Üdülés – napsütés – hegyi túra! Ki ne ismerné a pompás svájci hegyvidék lelkes ábrázolását? Némely turista valóságos Paradicsomot emleget, mikor a szellős magasból letekint a völgybe. Hány lármától elgyötört városi lakos irigyelte a hegyi gazdát, aki látszólag oly nyugodtan és elégedetten végzi a munkáját! Valóban Paradicsomban élnek a svájci hegyek lakói?

Ilyen vidéken nőttem fel, a svájci Jura-hegységben. Édesapám, Arthur-Louis von Bergen szintén erről a hegyvidékről való. Paradicsomnak viszont aligha nevezte volna a szülőföldjét. Nem, abszolút nem paradicsomi körülmények között nevelkedett. A La Chèvre és Le Perceux vidékén, 1200 méter magasságban munkálkodtak a szülei egy kisebb parasztgazdaságban. Zord vidék volt ez. Mogorva, indulatos természetű emberek lakták. A nyelvük is durva volt, tele káromkodással. Abból éltek, amit a sovány talaj termelt, s amit a természet még nyújtani tudott. Sok vad élt erre felé, és senki nem törődött tilalmi idővel vagy vadászengedéllyel. Általában nem érdekelte őket, mi a jogos, mi a jogtalan, ha a mindennapi kenyérről volt szó.

Ilyen volt tehát a kis Arthur-Louis környezete, aki később apám lett. Semmi egyebet nem ismert, csupán egy igen szerény, sőt szegény életet. Nyolcéves volt, amikor hatéves húga meghalt. Mély vágás a lelkében, mely először hozta érintkezésbe az örök élettel. A temetésen arról beszélt a lelkész, hogy a kislány most a mennyben van és angyal lett belőle. Ez meghaladta a fiúcska értelmét. Anyjánál keresett magyarázatot.

„Anyá, hol van az ég?” – kérdezte.

„Ugyan már, menj ki a ház elé és nézz fölfelé. Ott van a menny, ott van az ég” – felelte az anya.

„De hogy lehet a húgocskám a mennyben? Miért lett belőle angyal? Hogy történt ez?” – tudakolta a fiú.

„Az én sem tudom. A lelkészt kell megkérdezned” – intézte el az édesanyja.

Könnyebb volt ezt mondani, mint megtenni. Mert a lelkész urat a hegyi gazdák igen ritkán látták. Sokszor több mint fél év telt el a következő találkozásig. Azonkívül ez a gyerek sosem mert volna egyszerűen tudakozni tőle. Így hát nem kapott választ égető kérdésére. Viszont a vágy az ég után, ahol állítólag most testvérkéje van, megmaradt a félénk gyermek szívében.

Időnként feltekintett az égre, de amit hallott róla, abból nem tudott kiigazodni. Isten nevét csak a felnőttek káromkodásából ismerte. Miféle Isten lehet az? És mit akarhat az emberektől? Érdekei őt akár egy kisfiú is? Sok kérdés, de nincs rá felelet.

Kérdések válasz nélkül

Apám egyre nőtt, és eljött a vallásoktatás ideje. Tele volt várakozással. Vajon hallani fog most valamit Istenről és a mennyről? Meg tudja a lelkész magyarázni, mi történt elhunyt húgocskájával odaát? A fiú szívből vágyott megtudni a valóságot.

Az oktatás Moutier-ben folyt, több óra járásra az otthonától. Első órán a lelkész elmagyarázta a fiataloknak, mit fognak tanulni. Szünetben a kis Arthur-Louis elbújt egy bokorban, mert nagyon félt a pajtásaitól. A lelkész dohányos volt, de ezt nem akarta mindenki előtt mutatni. Ő is rejtékelyet keresett. Pontosan azt a bokrot szemelte ki, ahol a fiú rejtőzött, és rágyújtott. Az élmény hatására a gyermek magasröptű várakozása összeomlott. Mélységesen csalódott. Tudna egy megkötözött dohányos tanítani neki valamit Istenről?

A három esztendő alatt egyetlen kérdésére sem jött felelet. Tudta, hogy Istenhez való viszonya nincs rendben, s ez nagyon boldogtalanná tette. Viszont látszólag senki nem volt, aki kapcsolatban lett volna a követelőző Istennel vagy bizalmas viszonyt ápolt volna vele. Van egyáltalán valaki, aki megfelel Isten elvárásainak?

Igaz ember?

Apámban új reménység kezdett ébredni. A környéken evangélizált egy prédikátor, s bár az illető olyan közösséghez tartozott, melyet apám családja csak gúnnyal illetett, édesapám mégis elment meghallgatni.

Mennyire megrettent, amikor az evangélista beszéde közepén felkiáltott: „Meddig rejtegeted még a lopottat, és nem rendezed az életedet?”

Apám kicsire összehúzta magát a széken. Óvatosan körülnézett. Bizonyára ő az egyetlen tolvaj itt, a prédikátor csak rá célozhatott. Szíve a torkában dobogott, mikor óra után odament az előadóhoz.

„Mit kell tennem, hogy rendezzem az életemet? – nyögte. – Én vagyok a tolvaj, akit a beszédében említett.”

A prédikátor csodálkozva végigmérte.

„Mondtam én ilyesmit? Dehogy, dehogy, egyáltalán nem rád gondoltam! – tiltakozott. – Te rendes ember vagy. Menj csak haza és felejtsd el az egészet!”

Apám szomorúan, tanácstalanul hazament, de felriasztott lelkiismerete nem hagyta nyugton. Megtette, amit a prédikátor nem is tanácsolt: visszavitte a szomszédnak a fejszét, amit az erdőben ellopott tőle.

Az alkohol áldozata

Nagyapám szegény, megkötözött iszákos és kártyás volt. Nem mintha minden nap ivott volna, arra nem telt a pénzéből. De ha egy disznót vagy borjút eladott a hentesnek s az ára a zsebében volt, egyetlen kocsmá mellett sem tudott elmenni. Ivásra, kártyázásra kényszerült. Előfordult, hogy két hétig haza sem ment egy ilyen túráról, míg az utolsó rappend (svájci váltópénz) el nem itta, el nem játszotta. Sem a felesége esdeklése, sem a gyermekek könnyei nem tartották vissza ettől a pusztító szenvedélytől.

Egy napon – éppen tél volt – jött ismét az alkalom. Az apa eladott egy állatot a mézárósnak. Most azonban az anya elküldte vele a kis nyolcéves Fernandot a hosszú útra, gyalog Muthier-be. Remélte, hogy férje a gyermekekre való tekintettel időben haza fog jönni. Csakhogy alig került a pénz az apa zsebébe, máris a legközelebbi kocsmá felé kormányozta lépteit, és elkezdett inni meg kártyázni. Ha egyszer pénze volt, mindig gyorsan talált olyanokat, akik segítettek azt elkölteni.

Jó idő múlva Fernand meghúzta az apa kabátujját: „Papa, gyere, még hosszú az út hazáig!”

Az apa kelleetlenül engedett, és elindultak, de újuk csak a szomszéd faluig tartott. Ott a férfit ismét irtózatosszomszóság kezdte gyötörni. A kisfiú sokáig várt odakint. Végül fáradtan és átfagyva belépett a vendéglőbe, ahol apja ismét a kártya meg az alkohol mellett ült. A gyereknek még egyszer sikerült az ittas apát rábeszélni a hazaindulásra. De már a következő falunál az apa képtelen volt elhaladni a kocsmá mellett. Addigra besötétedett és havazni kezdett. Az alkohol pedig az ittas ember értelmének és kötelességtudatának gyér maradékát is elködösítette. A kimerült gyermek sírni kezdett, s kérve kérte apját, hogy menjenek már haza. A részeg embert elvakult harag ragadta magával.

Adott a fiának egy csattanós pofont és rákiáltott: „Eredj hát haza! Az utat tudod.”

Fernand sírva és holtfáradtan bukdácsolt a sötétben és a kavargó hóesésben hazafelé. Zokogva számolt be anyjának a történetéről, aki szomorúan lefektette. Legalább most közelben tudta a férjét, Les Ecorcheressesben. Talán a nagyobbik fia, Arthur-Louis másnap haza tudja kalauzolni a családapát, s a keservesen megkeresett pénznek esetleg egy részét megmentheti.

A húszéves fiú másnap reggel egyes érzésekkel kelt útra, hogy apját hazahozza. Alig 100 méterre a háztól belebotlott valami keménybe, ami a frissen esett hóban feküdt. Rémületére az apja holttestét találta ott. Vajon az alkoholtól eltompult agyban mégis felvillant volna, milyen veszélyes útra küldte kicsi fiát? Esetleg mások intették, hogy ne engedje a nyolcéves gyereket egyedül útjára az éjszakában és hóvihárban? Vagy pedig túl ittas volt, és csak egy kicsit pihenni akart, közben pedig elaludt? A család sosem tudta meg. Az apa megfagyott a jeges éjszakában. Az alkohol démona újabb áldozatot szerzett.

Az „óember”

A Jura-hegységben akkortájt egy emmentali prédikátor járt: Fritz Berger. A Malleray-Bévilard-ból való Adolf Marti hívta meg a Biblia Igéjével: „*Jöjj át Macedóniába és segíts nekünk!*”, hogy hirdesse az örömmüzenetet a Jura-hegységben is. Ugyanabban az évben még egy hívást kapott: Abraham Schnegg kérte, hogy vállalja el a szolgálatot az esküvőjén. Fritz Berger igent mondott azzal a feltétellel, hogy utána evangélizációs hetet tartsa. Ulrich Wohli családja a kis Champos falucskából rendelkezésre bocsátotta a házát.

A környék gazdái kegyes embereknek tartották magukat. Tudtak jól a bünbocsánatról Jézus Krisztus áldozata által, életük azonban tele volt megkötözöttségekkel. A templomokban azt tanították, hogy az *óember* ott él a keresztyénben, s meg kell őt ölni. Sokan fáradoztak hasztalan, hogy az *óembert* megöljék és megszabaduljanak bűneiktől. Ugyanazt tapasztalták, amit Luther Márton több mint 300 évvel korábban: hogy az *óember* igen szívós, emberi erőlködéssel nem lehet elpusztítani.

Fritz Berger ellenben *új*, de csaknem 2000 éves üzenettel érkezett. Szabadságot hirdetett Krisztusban, amit Pál írt egykor a Galáciabelieknek: *... én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszítettem, életem többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem (Gal.2,19-20)*. Ezt az üzenetet sokan elfogadták. Krisztusban békességet találtak, Istennél bocsánatot és szabadulást nyertek. Boldogok lettek. Volt közöttük egy Fritz Röthlisberger nevű ember, aki később Isten áldott eszköze lehetett.

Vége jön a felelet!

Egy napon édesapám hallotta, hogy néhány indulatos gazda egy emmentali prédikátort szid. Az az ember félrevezeti a hallgatóit, mondták, tudomásuk szerint olyasmint prédikál, hogy meg lehet szabadulni a bűntől, sőt az ember igaz lehet Isten előtt. Micsoda felfuvalkodottság! Még a keresztség is leszédtek volna erről a Fritz Bergerről. Teljesen egyetértettek abban, hogy az ilyet szégyenszemre el kell zavarni. Úgy hírlett, hogy ez a gonosztevő nem is olyan messze, a Moronhegy túloldalán, a kis Champos faluban garázdálkodik.

Édesapám, Arthur-Louis, felfigyelt. Vajon az illető feleletet tudna adni a kérdéseire? Igaznak lenni Isten előtt – megbékélni vele? Csillapítani lehetne az ő égető belső vágyát? Nem éppen ezt kereste mindig? A férfiak gúnyolódása úgy hatott rá, mint meghívás.

„Békesség Istennel... ha létezik ilyesmi, én el akarom érni minden áron” – gondolta.

Elment Champos-ba, és szomjas szívvel hallgatta az ige hirdetést. Aztán ment újra meg újra. Vizsgálta, amit hallott, és Isten Igéje meggyőzte. Feleletet kapott a kérdésekre, amik évek óta nyugtalanították. A fiatal Arthur-Louis von Bergen megtért és békességet talált. Igénybe vette Róma 3,24 Igéjét: *...és megigazulnak*

ingyen, Isten kegyelméből, a Jézus Krisztusban való váltság által.” Családja egyáltalán nem lelkesedett ezért a döntésért. Hogy az ő fiuk kifejezetten ezekhez a megvetett bergeristákhoz csatlakozott! Hitbéli tapasztalatait nem tudták elfogadni. Saját rokonai igyekeztek megkeseríteni az életét. Édesanyja és testvérei útjába tettek minden akadályt, ami csak eszükbe jutott, hogy az összejövetelek látogatásától visszatartsák.

„Na, majd meglátjuk, mi lesz ebből! Arthur-Louis nem sokáig tart ki mellette” – jósolták az idősebbek. Vizsla szemmel figyelték a fiút, de nyugalma és céltudatossága titokban mégis imponált nekik. Fialább testvérei idővel egyenesen irigyelni kezdték. Mikor aztán két húgát megkérdezte, bejelentheti-e őket egy bibliai kurzusra, a lányok beleegyeztek. A nagyobbak úgy vélték, hogy ez az egész csak elpocsékolta idő. Őket a földiek jobban érdekelték.

„Mi hasznunk van az életben abból, ha a Bibliával foglalkozunk?” – kérdezték megvetően.

A két leány végül elment a kurzusra és megtértek. Apám nagyon örült, hiszen most már nem ő volt az egyetlen hívő a házban. Sajnos később mind a kettő leterít a keskeny útról, visszaestek régi életükbe.

Sok év múlva, mikor apám fivérei idősebbek lettek, mégis keresni kezdték az igazságot. Emil csak halálos ágyán adta fel az ellenállást, Fernand 60 éves volt, amikor az Urat szívébe fogadta. Édesapám éveket imádkozott a családjáért, de nem érte meg, hogy végül valamennyi testvére az Úrhoz talál.

„Elragadta őket”

Arthur-Louis 1923-ban családot alapított. Verena Moserben olyan feleséget talált, akinek szintén élő kapcsolata volt Jézus Krisztussal, aki segítőtársa lett bibliai értelemben. A Moron tetején, a Champos falucska fölött szereztek egy kis tanyát. A nyári hónapok alatt saját teheneikkel együtt Champos gazdáinak jószágát őrizték, ez szerény jövedelmet biztosított nekik.

Vreni Moser egész más családi viszonyok között nőtt fel. Movelier környékéről származott. Boldog gyermekkorban volt része. Családja vallásosnak számított. Rendszeresen jártak templomba, otthon sokat és szívesen énekeltek. Életüket Isten parancsaihoz igazították, igyekeztek mindent jól cselekedni, de nem volt bizonyosságuk. Maradt mindig a szorongató kérdés: vajon eleget tettem-e, Isten meg van-e elégedve velem?

Amikor a Moser szülők hallottak Fritz Bergerről és munkálkodásáról a Jura-hegységben, nagyon szkeptikusan fogadták a híreket. Mit tudna nyújtani nekik ez az egyszerű ementáli bognár? Végül is ők kegyes emberek, akik őszintén törekszenek becsületes életre.

Fritz Bergerrel együtt szolgált egy Hans Schneider nevű evangélista. *Rüemi-Hansnak* nevezték (rüemi=a német rühmen – magasztalás, dicséret – kifejezés rövidítése), mert a prédikációja mindig tele volt dicsérrel, hálaadással. Hallgatói sokat beszéltek magával ragadó igehirdetéseiről. Szolgálatá nyomán sokan megtértek és megszabadultak a bűntől.

Vreni és testvére, Ida kíváncsiak lettek. „Ezt a Schneider Hansot meghallgatjuk” – határozták el.

Apjuk aggódva csóválta a fejét. „De nagyon vigyázatok, hogy el ne ragadjon benneteket!” - intette őket. Félt, hogy ez a kétes prédikátor hamis útra viszi vallásos leányait. Vreni és Ida megígérték, hogy nagyon fognak ügyelni, s ezt meg is tették. Hallgatták az evangélium szabadító üzenetét, és elfogadták. Felismerték, hogy „Jézus mindent elvégzett”. Soha nem ismert öröm tért a szívükbe. Bizonyosságot nyertek bűneik bocsánata és üdvösségük felől. Isten ajándéka volt ez, nem saját erőlködésük eredménye. Boldogan siettek haza, és berontottak a szülők hálószobájába.

„Békességünk van Istennel!” – tört ki belőlük.

A szülők nagyot nyeltek. Szótlanul vizsgálgatták a két leányt.

„Miért nem örülnek velünk együtt?” – kérdezték a lányok csodálkozva.

Az apa a torkát köszörülte.

„Hát nem vettétek észre, hogy elragadtak titeket?” – kérdezte. Igen, elragadták őket, és Isten szeretetétől megragadva úttörők lettek a család számára. Bizonyosságtételük hatására egyik a másik után élő hitre jutott.

Jakob, a fivér

1918-ban a pusztító spanyol nátha végigsöpört egész Európán. Svájc és a félreeső Jura-falvak sem maradtak ki belőle. Vreni fivére, Jakob Moser elvesztette a feleségét, öt kicsi gyermekkel maradt özvegyen. Vreni még fiatal volt, de megtanult dolgozni. Tétovázás nélkül lépett az elhunyt helyére, és vezette fivére háztartását. A gyerekek nagyon szerették fiatal nagynénjüket, bátyja pedig igen sokra becsülte őt.

Az özvegy négy és fél év után új segítőtársat talált és megint megnősült. Ugyanabban az évben kerültek össze a szüleim, Vreni és Arthur-Louis. Vreni a fivére családjában végzett négy és fél évi hűséges szolgálatáért kapott ajándékba egy konyhai kötényt. Jakob Moser azonban nem volt fukar ember. Amikor néhány év múlva anyagilag jobb körülmények közé került, kerek összeggel letörlesztette húgával szembeni adósságát. Az a pénz akkor nagyon jól jött a szüleimnek.

2

Szülői ház és gyermekkor

A Moron tetején

Amikor szüleim 1923-ban összeházasodtak, nem nagy vagyont hoztak magukkal. Árverésekből szerzett bútorkokkal rendezték be otthonukat. Egyik darab sem illett a másikhöz, de ez nem zavarta őket. Nagyon szerényen éltek a kis parasztházban Champos fölött, a Moron csücsán. Nem volt villanyvilágítás, nem volt telefon, nem volt folyóvíz a házban. Petróleumlámpák szolgáltatták a világosságot mind a házban, mind az istállóban. A konyhában kézi pumpa segítségével nyertük a szükséges vizet. A kinti nagyobb pumpával a jószág számára kellett vizet szivattyúzni a vályúba. Télen ezek a pumpák néha felmondták a szolgálatot, mert a Moronon sokszor kegyetlenül hideg volt, s ilyenkor az

egész szerkezet befagyott. Ha ez előfordult, apám lement a ciszternához, és a vizet vödörben húzta fel láncon. Keserves, csontfagyasztó munka volt.

A házban csak anyám konyhai tűzhelye adott meleget, mely ugyanakkor fűtötte a nappali szoba kályháját is. A főzőedényeket közvetlenül a láng fölé állították, ami bizony kormos munkát jelentett. Vacsora után édesanyám a fazekat általában megtöltötte vízzel, és a parázsló tűz fölé állította, mely éjszaka lassanként kialudt. A víz azonban reggelre gyakran befagyott. Az ablaktáblákról télen egy hónapig vagy még tovább nem olvadt le a jég. Ilyenkor ki sem lehetett látni.

Persze a hálószobákban sem volt fűtés. Anyám este jól becsavart minket a takaróba. Csak egy kicsi nyílás maradt szabadon, hogy lélegezni tudjunk. Ezt a nyílást reggelre sokszor jégkristály koszorú vette körül.

Igen, a szülői házban nagyon egyszerűen éltünk. A legközelebbi szomszéd húszpercnyi gyaloglásra lakott. Nekünk, gyerekeknek az iskoláig fél órát kellett mennünk a hegyről lefelé a kis Champos faluba. A visszaút kétszer annyi időbe telt. Télen a hó gyakran egy méter magas volt. Le a völgybe, Malleray-be, az összejövetelekre és a vasárnapi iskolába még tovább tartott az út.

Miért voltak a szüleim mégis boldogok és elégedettek ezzel az egyszerű étellel a kis Jura-tanyán? Jézus élt a szívükben, és neki akartak szolgálni. Az Úr öröme volt az erősségük.

Nussbaumer

Szüleim nem csak maguk voltak boldogok, ezt a boldogságot át akarták adni másoknak is. A megmentett embernek mentő szenvedélye van. Legközelebbi szomszédjaik lelki üdvösségét a szívükön hordták. Apám ezért megkérte Schneider Hans testvért, hogy tartson evangélizációt a házukban. Csak nyáron kerülhetett rá sor, télen ugyanis az utak a magas hó miatt sokszor járhatatlanokká váltak.

Apám az összes szomszédját meghívta. Jöttek is, sokan jó messziről. Legközelebbi szomszédunk, Nussbaumer, szerencsétlen, megkötözött iszákos volt. Vajon eljön-e? Igen, egyik délután megjelent és józan benyomást keltett. Abból, amit hallott, nem sokat értett, mint később elmondta.

Óra után az emberek sietve hazaindultak, mert sűrű, sötét viharfelhők gyülekeztek az égen. Nussbaumer szomszéd is igyekezett hazafelé, de a vihar gyorsabb volt nála. Védelmet keresett hát egy út menti kunyhóban. Jó ideig tombolt a zivatar a Moronon. Mikor végre a mennydörgés moraja és a lezúduló eső csendesedett, Nussbaumer két asszonyt hallott beszélgetni a menedékhelye másik oldalán. Ők is az összejövetelekről jöttek, és most buzgón tárgyalták a hallottakat.

„Nem – jelentette ki az egyik -, nem lehet igaz, amit a prédikátor mondott. Azt állította, hogy a Bibliában így áll: Krisztus a törvény vége, aki hisz benne megigazult (Róma 10,4). Egyszerűen csak hinni – és máris igaz lesz az ember – ez butaság.”

A másik igazat adott neki. Nussbaumer hallgatta őket. Bár nem volt kegyes ember, de Isten Igéjét tisztelte. Nagy léptekkel odasietett az asszonyokhoz.

„Micsoda? Okosabbak akartok lenni, mint az Úristen? – förmedt rájuk. – Ti tudátok jobban? Én mondom nektek, ha a Bibliában ez áll: 'Krisztus a törvénynek vége, aki hisz benne, megigazult', akkor az úgy is van. Ezt megingatni nem lehet.”

És abban a pillanatban, ahogy ezt kimondta, Isten bizonyossá tette őt üdvössége felől. Nussbaumer szinte nem is tudta, mi történt vele. Ahelyett hogy hazament volna, mikor elállt az eső, visszafordult. Az öröme el kellett mondania. Édesanyám, aki Schneider Hanszal a konyhában ült, látta őt közeledni.

„Ó, a Nussbaumer jön ott, és mekkora léptekkel! – mondta megriadva. – Ez biztosan nem jót jelent.”

Schneider Hans el akarta kerülni az összeütközést a jól megtermett parasztemberrel, s hogy kitérjen az útból, hamar elrejtőzött az istállóban a tehenek között. A szomszéd betoppant a konyhába.

„Hol a prédikátor?” – szólt izgatottan.

Anyám nyelt egyet. Mit tegyen? Végül félénken megszólalt: „Az előbb bement az istállóba.”

Nussbaumer sarkon fordult és az istállóba sietett. Apámat fejés közben találta.

„Hol a prédikátor?” – kérdezte ismét.

Schneider Hans felbukkant a tehenek között. „Mit akar tőlem?”

Nussbaumernek az egész arca ragyogott, amikor bejelentette: „Megigazultam!”

Apám és Schneider Hans egymásra tekintettek. „Ez nagyon felhajtott a garatra” – villant át az agyukon.

„Gyere - szólt Schneider Hans a boldog szomszédnak -, ezt bővebben el kell magyaráznod.”

Együtt visszatértek a szobába. Apám nem nagyon hitt a beszélgetés békés lefolyásában, és fejés közben egyre imádkozott Isten kegyelmét kérve, hogy a szomszéd nehogy tettelegességre vetemedjen. Neki azonban eszébe sem jutott ilyesmi. Mivel Isten Jézus Krisztus által biztosította őt a bűnbocsánat felől, bűnvallása tértovázás nélkül folyt belőle. Ez az ember attól az órától kezdve szabad volt az alkoholtól és új teremtés lett.

„Nussbaumer üdvösséget talált” – jelentette be Schneider Hans a vacsoránál.

A következő idő a hétköznapiakban bizonyította a csodát. Nussbaumer valóban más ember lett. Családi élete gyökeresen megváltozott. Felesége és gyermekei csak ámultak. Persze körbejárt a hír az iszákos megtéréséről. Az emberek csodálkoztak, volt, aki szitkozódott, egyesek mélyen elgondolkoztak. A gyerekek hamarosan szembesültek az iskolában a gúnyolódással.

„Na, ti is szent család lettetek!” – nevettek rajtuk a barátok.

„Az nekünk nem árt - felelték vidáman a Nussbaumer gyerekek. – Csak nevessetek! Mióta apa bibliaórára jár, naponta kétszer jóllakhatunk.”

Igen, a Nussbaumer családon áldás nyugodhatott. 16 gyermeket neveltek fel a szülők, s közülük a legtöbb fiatalon megtért. Hiszen Isten munkálkodását igen szemléletesen tapasztalhatták meg édesapjukon.

Te egy csoda vagy!

1930-ban megszülettem a mouthier-i kórházban mint szüleim harmadik gyermeke. Háromnapos voltam, mikor apám először látott. A szülésznő odavezette őt a kiságyhoz. Összekulcsolt kézzel feküdtem benne, mintha imádkoznék. „Nézzé már, ebből a fiúból biztosan pap lesz” – jósolta a bába.

„Remélem, nem” – buggyant ki spontán apámból.

Ellenben utána a háromórás hazafelé vezető úton sok ideje volt a gondolkodásra. Ha Isten valóban használni akarná a fiát? És imában megígérte az Úrnak: „Mennyei Atyám! Ha szolgálatodba akarod állítani őt, nem fogom ennek útját állni. Használd az evangélium hirdetésére, de add, hogy igehirdetése nyomán sokan juszanak a lelki halálból örök életre!”

35 évvel később megérhette, hogy Isten elhívott az evangélium hirdetőjének teljes idejű szolgálatra.

*

Egyelőre azonban kis kölyök voltam, méghozzá igen kicsi. Úgy tűnt, mintha egyáltalán nem akarnék nőni.

Már egy teljes éve birkóztam az iskolába vezető hosszú úttal, de a mérleg még mindig kitartóan 18 kilót mutatott. Mennyire bosszantott, ha az emberek becsmérőn vagy részvétellel vizsgálták!

Sokszor hallottam ilyen szavakat: „A kicsi biztosan beteg. Talán tébécés és szanatóriumba kellene vinni.”

Bár apró voltam, de fürgé és eleven. Tény, hogy sokat betegeskedtem, viszont senki nem tudta megmondani, mi a bajom. A hasam fáj néha, meg sápadt voltam és sovány. Még emlékszem egy kicsi, filigrán aszszony látogatására. Kedvesen kérdezte: „Úgye örülsz, hogy nemsokára iskolába mehetsz?” Mélyen megsértődtem, mert akkor már harmadikba jártam. Felháborodottan végigmértem. Legszívesebben odaszóltam volna neki: „Te sem nőttél valami nagyra!” Persze nem mertem kimondani, amit gondoltam.

Alkalmatlan testi állapotomat néha kihasználtam annak érdekében, hogy kibújjak a nemszeretem munka alól. Anyámnak azonban jó szeme volt, rendszerint észrevette az ilyen manővert, és erélyesen rendreutasított. Akkor pedig belemerültem az önsajnálatba, pedig a szívem mélyén tudtam, hogy igaza van.

Nagyon szívesen mentem volna a gyülekezetbe, mert Isten Igéje felettébb érdekelt. Szüleim azonban úgy vélték, hogy gyenge vagyok a hosszú útra. Én ellenben kitartottam óhajom mellett, míg végül engedtek.

„Majd meglátjuk, hogy érzed magad másnap!” – jegyezte meg apám szkeptikusan.

Túláradó örömmel mentem velük. Amikor este lefeküdtem, így imádkoztam: „Drága mennyei Atyám, add, hogy kétszer olyan jól pihenjek!” És meghallgatást tapasztaltam.

Másnap reggel frissen, vidáman keltem.

Egész iskoláskorom alatt én voltam a legkisebb az évfolyamban. Csak tanulmányaim befejezése után kezdtem nőni, s végül tiszteletreméltó férfiúi magasságot értem el. Amikor már sok éve mint evangélista munkálkodtam, egy idős testvér, aki gyerekkoromban gyakran jött fel hozzánk a hegyre, megjegyezte: „Te egy csoda vagy! Amikor gyerekkorodban láttalak, sokszor azt gondoltam: ez a kis fickó nem éri meg az öregkort. És most itt vagy és hirdeted Isten Igéjét.”

Arthur repül

A Moron hegy környékén sokszor óriási viharok tomboltak. Ennek hatását alaposan megéreztem egy kora tavaszi délelőttön.

Édesanyám odahívott magához, és a következő megbízást adta: „Arthur, apa a szemközti erdőben dolgozik. Menj, hívd haza ebédelni!”

Szívesen ráálltam, mert napsütéses, meleg idő volt. A hó azonban még nem olvadt el. Egyre erősödő tavaszi szél zúgott a hegyek fölött. Odabent nem vettem észre, és nyilván anyám sem. De alig voltam pár lépésre a háztól, a szél megragadott és cibálni kezdte a ruhámat. Nekifeszültem a viharak, lépésről lépésre küzdöttem magam előre. Ilyesmit még soha nem tapasztaltam, s az elemek zúgása, tombolása megrettentett. Hiszen aprócska kölyök voltam még, igazi repülésre alkalmas súlyú. Mit tudtam volna szembehelyezni a természet erejével? Mi lesz, ha felkap a szél? Alig gondoltam ezt végig, mikor egy különösen heves szél-lökés megragadott és repített közvetlenül a talaj fölött. Ki voltam szolgáltatva a vihar hatalmának, mint a száraz falevél. Rettenetes félelem fogott el. Hova hurcol engem? Teljesen elvesztettem a tájékozódó képességemet. Aztán egy erőteljes huppanás, valami kerítés feltartóztatta nem önkéntes repülésemet. Keservesen feltápászkodtam és körülnéztem. A házunk igen megszűnnek tűnt. Nem, apámhoz az utat már nem mertem megkockáztatni. Sírva hazabotladoztam.

Zokogva jelenttem anyámnak: „A szél felkapott és elrepített.”

„Na, csak nem?” – kétkedett anyám.

„De igen, a szél egyszerűen magával vitt” – siránkoztam.

Apám természetesen az én hívásom nélkül is hazajött. Édesanyám hitetlenkedve számolt be neki arról, amit elmeséltem. Édesapám is kétkedve nézett rám. Ennek utána akart járni.

„Gyere csak, nézzük meg együtt!” – és kézen fogott.

Mindketten kiléptünk a hóba. A háztól néhány méterig még megtaláltuk a lábnyomomat. Félreérthetetlenül az én kicsi cipőm nyomai voltak egyenes vonallal haladva a hóban. Aztán egy ponton a nyomoknak vége szakadt. Nem volt előttünk más, csak érintetlen hómező. Apám nyelt egyet.

„Akkor hát való igaz – mormolta -, a szél felkapott és elfújta téged.”

„Igen – bizonygattam -, a szél egyszerűen magával vitt.”

„És hol értél földet?”

„Ott lenn, a kerítésnél megakadtam.”

„Gyere, nézzük meg!”

Lementünk együtt a kerítésig, ahol egy helyen szétkotort havat találtunk, s onnan kicsi cipőm nyomai visszavezettek a házig. Itt volt hihetetlen történetem bizonyítéka. Körülbelül 150 méterre sodort el a vihar a hó fölött.

Később apám elmesélte a történetet a gyülekezetben.

„Amikor a fiamat kézen fogtam és kiléptem vele a hóba, tudtam, hogy igaz, amit mondott” – jegyezte meg. Elámultam. Vajon egy édesapa valóban észreveszi, hogy a gyermeke igazat mond, ha kézen fogja őt? Igen, észreveszi, hogy a kicsi kéz nyugodt-e, vagy reszket a rossz lelkiismeret miatt.

Igazi öröm

Ötéves lehettem, mikor édesapám egyszer magával vitt a gyülekezetbe. Ünnepet jelentett számomra, de mindenestre nagyon szorosan kapaszkodtam belé. Ő a vegyes karban énekelt, s én büszkén trónoltam mellette. Mikor az összejövetelel hozzá lehetett szólni az igehirdetéshez, apám felállt, hogy a szószékre menjen. Megrettenve körülnéztem. Jaj, egyedül maradok! Elkaptam apám lábát és belekapaszkodtam. Ő azonban nem hagyta magát feltartóztatni. Fiacskáját egyszerűen magával vitte a szószékre. Ott ültem előtte a lépcsőn és feltekinttem rá. Nagy félelmemben le nem vettem volna róla a szememet. Akkori gondolataimat még ma is tudom. Bár apám egyetlen szavára sem emlékszem, az értelmüket valószínűleg fel sem fogtam, de az öröm, ami belőle sugárzott, felejthetetlen maradt számomra. Arra gondoltam: „Ha egyszer én is ilyen boldog lehetnék, mint az édesapám, az lenne az igazi boldogság!”

Évekkel később követtem a példáját, és Isten ugyanazt az örömet ajándékozta nekem is.

Az első hívás.

Hatéves voltam, amikor elkísérhettem édesanyámat többnapos látogatásra egy nagynénihez. Szerettem az ilyen látogatásokat, melyek minden alkalommal kis fényt adtak a magányos hegycsúcson élt hétköznapjaimnak. Ezt a látogatást soha el nem felejttem. Ott volt első tudatos találkozásom az evangélium hatalmával.

A néni házában az ismert evangélista, Hans Schneider evangélizációs hetet tartott, és én is részt vehettem az órákon. Bár még igen fiatal voltam, Isten Igéje hatalmasan szólt hozzám. Schneider Hans, ahogy nálunk nevezték, ábrázolta a bűnös reménytelen állapotát. Nekem hideg futkosott a hátamon. Fiatal korom ellenére tudtam, mi a bűn, és teljesen elveszettnek láttam magam. Volt azonban kiút ebből az elveszettségből. Schneider Hans hívogatott, hogy jöjjünk Jézushoz. Ragyogó színekkel ecsetelte az örömet, amit a Jézussal való élet jelent. Tudtam, hogy Isten hív, de nem mertem az összes ember előtt odamenni az igehirdetőhöz. Azt gondoltam, talán anyám közvetíthetné. Éjszaka egy szobában aludtam anyámmal és egy kedves ismerős nőtestvérrrel. A két asszonynak sok beszélőnivalója

volt egymással. Tudtam, hogy meg kell térnem, gyötörődve vártam, hogy közölhessem anyámmal: „Feltétlenül beszélnem kell Schneider testvérrrel!” Az asszonyok társalgása azonban nem akart véget érni. Óvatosan meghúztam anyám szoknyáját.

„Ha a nagyok beszélnek, a kicsiknek hallgatni kell” – figyelmeztetett, és a társalgás folyt tovább.

De nekem haladéktalanul beszélnem kellett Schneider Hanszal. Hogyan tudnám anyám figyelmét felkelteni anélkül, hogy bosszantanám őt? A másik asszony észrevette nyugtalanságomat, de félreértette.

„Fáradt a kicsi – mondta -, csendesedjünk el és aludjunk.”

A túlzott félenkség visszatartott attól, hogy ellenkezőm. Pedig igehirdetés alatt egész világosan hallottam Isten hívását: „Add a szívedet a Megváltónak! Isten Igéjét kell hirdetned!”

Másnap reggelre kialudt szívemben a sürgetés. A heti alkalom folytatódott, s én úgy mentem haza, ahogy jöttem. A hívást azonban nem tudtam többé elfelejteni. Egész iskoláskorom alatt újra meg újra visszhangzott bennem: „Nem tértél meg, amikor Isten szólított. Engedetlen voltál, ezért elvetett. Most már nem tud használni. Semmibe vetted Isten hívását, többé nem akar tudni rólad.”

Gyermekszívemet sokszor könnyekig szorongatta a bánat, ha erre gondoltam. Egy reménysugár azonban maradt számomra. Közösségünkben, az *Evangelischer Brüderverein*ben (Evangéliumi Testvéregylet) szokás, hogy az iskolai évek befejezése után (ez Svájcban alapfokon kilenc esztendő; *ford.*) összegyűjtik a gyermekeket oktató kurzusra. Három héten át intenzív tanítást kapnak Isten Igéjéből, és sokan ezt az időt kihasználva adják át életüket az Úrnak. Vajon kapok-e Istentől még egy lehetőséget? *Folyt. köv.*

Krumpli, krumpli

„Különösen bőséges volt idén a termés – közölte D.-né telefonon keresztül. – Ilyen gazdag aratással még soha nem számoltunk. Egyik teherautó a másik után gördült be az udvarra burgonyával megrakva. Csakhogy éppen ezen keresztül kutyaszorítóba kerültünk. Probléma lett az értékesítés. A nagykereskedő úgy leszorította az árakat, hogy szinte nem érte meg az árut eladni. Egy eurót akart fizetni mázsájáért, ezenkívül a terményt 80 kilométerrel távolabbi raktárába kellett volna szállítanunk. A magas benzinárak mellett nagyobb lett volna a kiadás, mint a nyereség. Fiam, aki férjem hirtelen halála után átvette a gazdaságot, azt sem tudta, mit tegyen. Legszívesebben ki sem küldte volna a krumpliszedő gépet a földre, hadd maradjon a termés benne. Erre azonban nem vitte rá a szíve. Hogy hagyhatná tönkremenni az aratás jó eredményét, amikor annyi ember éhezik a világon? Ezért úgy döntött, hogy mégis behordatja a termést.”

Már két nagy utánfutó állt az udvaron tele burgonyával, amit odaszántak az állatok etetésére. „A gazda szí-

ve megfájdul a látványtól” – sorolta D.-né, és megkérdezte tőlem: „Mondja, van értelme még gürcölni a mezőn, ha az eladási ár olyan mélyre süllyedt, mint a pince feneké? És nemcsak mi vagyunk így – folytatta –, sok gazda sóhajtozik az agrárpiac jelenlegi helyzete miatt. Engem is végtelenül letör, ha látnom kell, milyen gondterhelten megy végig a fiam az udvaron. Kétségbeejtő. Isten ilyen gazdag termést ad, az árak meg egyáltalán nem ígérik nyereséget. Semmi kiutat nem látok ebből a nyomorúságból.”

Sokáig hallgattam a panaszt. „D.-né – mondtam aztán –, ne veszítse el az Úr iránti bizalmát. Ő még mindig Isten és az is marad. Képes könyörölni a szükségben, és tud kiutat mutatni. Azt hiszem, legjobb, ha imádkozunk és segítségül hívjuk őt.” „Éppen ezt akartam kérni” – szólta az asszony a drót másik végén.

Imámat a telefonba mondtam: „Mennyei Atyám, először hálát akarok adni a napsütésért és esőért, s hogy megőrizted a szántóföldet a jégesőtől és más időjárási csapástól. Termékennyé tetted a földet, gazdag aratást adtál a termelőknek. Adj most, kérlek, lehetőséget az eladásra is. Tudod, mennyire szükséges, hogy a gazdálkodó megkapja munkája jutalmát. Ne legyen az a benyomásuk, hogy igyekezetük hiábavaló. Téged akarlak tisztelni bizalmammal, Uram, és feszülten várom, hogy fogsz cselekedni. Ámen.”

Rövid idő múlva ismét telefonon keresztül tudtam meg, hogyan felelt Isten az imádságomra. „Testvérem – üdvözölt D.-né vidám hangon –, magának valóban forródrótja van a mennyei Atyához. Képzeld, mi történt nálunk. Reggel imádkozott értünk, és már délben megállt egy Mercedes az udvarunkon.

„És milyen ügy miatt?” – kérdeztem.

„Kiszállt egy úr, megkérdezte a fiamat, hogy van-e eladó burgonyája és mibe kerül. ’Öt euró’ – mondta a fiam. Az illető venni akart. Fiam megtöltött három zsákot, az úr fizetett, s mielőtt beült, megkérdezte, küldhet-e másokat is. ’Semmit sem látnék szívesebben’ – felelte a fiam, és integetett utána.

Két órával később befutott a következő autó, aztán több is, egyik a másik után. Mind venni akartak. Ugyanis különösen jó fajtájú a burgonyánk. Két napig folyt az eladás, azt sem tudtuk, hova legyünk az ámulattól. Egyetlen szem nem maradt az utánfutón. Megtelt a kasszánk, és a fiamnak nem kell a termést a nagykereskedőhöz szállítania. A maga hite nagyon erős lehet.” Tiltakoztam. „Szó sincs az én nagy hitemről. Nekünk nagy Istenünk van. Ő bátorít, hogy bizunk benne. Hiszen tudja, mit mond az Úr Jézus: ’Kérjétek, és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgesetek és megnyitattik néktek.’ Szabad csodákat várunk mennyei Atyánktól.”

Matthias Claudius, aki maga is sok szorongatott helyzetben megtapasztalta Isten segítségét, így írja egyik szép énekében: „Minden jó ajándék az Úrtól jön, ezért áldjátok Őt, áldjátok, és bízzatok benne!” L. B.

Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...

Egyházunk hűségese tagját, Boravek Máriát gyászoló nagy számának részvételével búcsúztattuk augusztus 10-én a nyíregyházi temetőben. Az igehirdetésben Iványi Tibor egyházelnök visszaemlékezett, hogy negyven esztendővel ezelőtt az elhunyt édesanyjának temetésén a 27. zsoltár 10. versével szolgált: „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.” A speciális üzenet akkor a visszamaradottak vigasztalását célozta, valójában most teljesedett be, amikor az árván maradtat az Úr magához vette.

Hozzászólásában Jónás Miklós helyi lelkész felolvasta az elhunyt életének saját fogalmazását, rövid összefoglalását és bizonyágtételét.

A búcsúztatásomról, kevés szóval

Boravek Mária 1949-ben született: Láczi Julianna és Boravek Mihály negyedik gyermekeként Nyírszőlősen. 21 évesen fogadta el Jézus Krisztust Urának és Megváltójának. Élete több kedves vezérgondolata közül egyet különösen próbált követni: „Amit azért akartok, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7.12). Elfogadta Isten kezéből, hogy földi társ nélkül járja élete útjait, de „hű útítarsa az Úr maga” volt – (igy tapasztalta).

Búcsúzik: - Nővérétől és családjától

- Húgától és családjától

- Öccsétől

- és Bátyjától.

Búcsúzik: - a Gyülekezet minden tagjától és látogatójától

- Rokonaitól

- Közeli és távolabbi ismerősöktől

- Lakóközössége tagjaitól

Megköszön minden feléje nyújtott segítő kezet, szeretet-megnyilvánulást különösen azoknak, akiket betegsége súlyosbodása idején Isten segítő „Angyalként” állított mellé.

„ISTEN VELÜNK, VISZONTLÁTÁSRA!”

„A felolvasott búcsúszavak – mondta Jónás Miklós lelkész – számomra a koronáját jelentették Marika életének, aminek vezérgondolatát Testvérünk búcsúüzenetében elénk tárta: ’Amit azért akartok, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal’ (Máté 7,12). Mindennapi életének két alapvető szempontja rajzolódik ki szavaiból: a hit és a hitéből fakadó szolgálatkészség. Amikor néhány héttel ezelőtt még otthonában meglátogattuk feleségemmel, bár többször említette fájdalmait, gyengeségét, ottlétünk alatt mégis azt kutatta szüntelenül, hogy mivel vendégelhetne meg minket, mi az, amit még nem rakott az asztalra. Majd búcsúzásnál rövid időre visszatartott, hogy gyermekeinknek sebtében összeszedjen néhány finomságot. Sok egyéb között ennek a látogatásnak az emléke megmarad bennem. A Zsidókhöz írt levél egy gondolata áll előttem: ’Figyelmeztvén életük végére kövessétek hitüket.’”

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Szeptember 1. kedd

Sof. 3, 9-20

„...összeszedem a szétszórtakat és híresekk, és neve-sekké teszem őket az ő gyalázatuknak egész földén.” (19)

A megszegyenüléstől és még inkább a „gyalázat”-tól való félelem sokakat megalkuvóvá tesz, és azt a tévhitet szüli, hogy így meg lehet menekülni a kiszolgáltatottat üldöző tömeg erőszakos magatartásától. Boldog, aki Isten igazságát minden körülmények között meg-őrzi. Tudhatja, hogy Isten számon tart mindnyájunkat, és helyreállítja emberi méltóságunkat. Nem lehetetlen, hogy éppen ott akar felmagasztalni, ahol a megpróbál-tatást átéltük.

Szeptember 2. szerda

Ján. 5, 19-24

„...aki az én beszédeimet hallja és hisz annak, aki en-gem elbocsátott, örök élete van...általment a halálból az életre.” (24)

Ha Jézus beszédeit azzal a hittel hallgatjuk, hogy az a mindenható Isten valamennyi emberhez szóló öröm-üzenete, megszabadulunk a haláltól való függésből, a szorongástól, és reménytelenségtől. Nem „hallja” a krisztusi Igét az, aki engedetlen marad az üzenet iránt, vagy akinek számára a formális vallásosság és a kö-zösségi élmény csupán a meghatározó. Az isteni szóra akkor is szükségünk van, ha ítéel bennünket, ha nem szívesen vesszük. Milyen nagy kiváltság már most tu-datosan átmenni az élet oldalára, nem várva meg az elmúlás kikerülhetetlen pillanatát!

Szeptember 3. csütörtök

Apcs. 17, 22-34

„E tudatlanság idejét...elnézvén az Isten mostan pa-rancsolja az embereknek mindenkinek, mindenütt, hogy megtérjenek.” (30)

Isten”parancsolatai” a mindannyiunk előtt nyilvánvaló igazságok rögzített megfogalmazásai. Nem ítéel ben-nünket tudatlanságból elkövetett vétkeink miatt, de ha felébreszthetett, joggal várhatja, hogy törvényeit ko-molyan vegyük. Amit ebben az Igében „parancsol”, az mindannyiunk érdeke, örökkévaló reménysége. Miért is ellenkeznénk saját érdekünkben kinyilvánított akara-tával!

Szeptember 4. péntek

3Móz. 18, 26-19,2

„ Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek Szent vagyok.” (2)

Szeretnénk azt hinni, hogy elég, ha Isten szent (más nem is lehetne), mi pedig bátran lehetünk földiek, gyarlók, esendők. Mennyei Atyánk azonban nem vé-letlenül formált bennünket a maga képére, azt akarja, hogy valóban Őrá hasonlító fiai legyünk. Hadd küldjön bennünket az Ő képviselőjére, a tőle elidegenedett vi-lágba.

Ne vonjon le a kortárs emberiség a mi életünket látva Istenre nézve elfogadhatatlan és elmarasztaló követ-keztetéseket!

Szeptember 5. szombat

Péld. 19,17-22

„Kölcsön ad az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez; és az Ő jótéteményét megfizeti néki.” (17)

Különös gondolat, hogy a szegény ember Istennek kö-zelebbi hozzátartozója, mint az, aki bizonyos tovább-oztható földi javakkal rendelkezik. Rágondolni is megrendítő és megszegyenítő, hogy az Úr adósunknak tekinti magát, ha készek vagyunk észrevenni a rászoru-ló ember inségét.

Szeptember 6. vasárnap

Luk. 13,22-30

„...vannak utolsók, akik elsőek lesznek, és vannak elsőek, akik utolsók lesznek.” (30)

A hívő ember fantáziáját mindig foglalkoztatta az a matematikai-statisztikai kérdés, hogy az emberiség hány százaléka fog üdvözülni. Egyes mérések szerint külön kosárba kerülnek az egyistenhívők, külön az ate-isták és a természeti vallások hívei. További bontásban azok, akik Krisztusról neveztetnek és azok, akik az üd-vözülés más útját feltételezik. Ismét tovább haladva kik tekinthetők formális keresztényeknek és kik a hit-vallók? Ilyenkor aztán meghökkentően kicsi arány ala-kul ki. Jézus azt tanácsolja, hogy saját üdvözülésünk kérdésére összpontosítsuk figyelmünket, a többit biz-zuk az irgalmasság Atyjára, aki még azt is megteheti, hogy az elsőek és utolsók közötti különbségeket eltünteti.

Szeptember 7. hétfő

4Móz. 20, 22-29

„...nem megy be a földre...az ő népéhez takarítatik...” (24)

A földi cél, a nagy álmom, az „ígéret földjének” elfogla-lása beteljesületlen marad.

Szinte azt hinnénk, hogy ezzel minden odaveszett. Pe-dig fontos volt - ha botlásokkal is - az eddigi út, a köz-vetítői-szószóloi szerep és a szent szolgálat is. De en-nél is többet jelent, hogy „az ő népéhez takarítatik”. Az „ő népe” az Ő népe. Odatartozni annyi, mint az élő Isten élő házában népe közt helyet találni.

Szeptember 8. kedd

Luk. 9,57 - 62

„ Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” (62)

Soha ne méricskéld újra meg újra, hogy „megérte-e” mindent hátrahagyni Őerte. Mert ami előtted van, an-nak értéke semmihez sem hasonlítható. De a már el-végzett munkádra, a kiszántott barázdára se nézz visz-sza. Majd Urad gyönyörködik benne. Te törd az ugart, hogy vethess és arathass majd.

Szeptember 9. szerda

Zsolt. 33,1-22

„Legyen Uram a te kegyelmed rajtunk, amiképpen biz-tunk tebenned.” (22)

Várakozásunknak megfelelően szeretnénk Isten szere-tetét átélni. Valami ilyesféle értelme van a fenti kérés-nek. Természetesen eleinte az Úrban való bizalom in-kább valami számításféle: Ő bármit megoldhat, min-den a hatalmában áll, segítsen hát akkor! Aztán fejlőd-

dünk lelkileg, és a fenti kérdésnek az az értelme körvonalazódik, hogy bízunk benne: mindent, ami bennünket ér, akár jót, akár rosszat, szeretetből mindenképpen a javunkra fordít majd.

Szeptember 10. csütörtök **Apcsel. 4,32-37**

„A hívők sokaságának...szíve-lelke egy volt...” (32)
Boldog kezdeti időszak, amit - mint az Édent - mindig visszasóvárgunk: egység, legalább Isten népe között! Ahol senki sem szenved a szükségtől, magánytól, nincs másodrendű ember, és nem akar mindenki irányítani, hanem inkább szolgálni szeretne. És ez nem csak kevesek szívéből fakad, hanem „hívők sokaságának” ilyen a szándéka és életformája. Milyen szép volt! Lesz-e még valaha?

Szeptember 11. péntek **Jer. 2,1-3**

„Emlékezem... gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére, amikor követtél engem a pusztában...” (2)

A gyermekek bizalma határtalan. Vakon követik azt, akire felnéznek, aki szereti őket, s akit szerethetnek. Hasonló a jegyesség mindent elfogadó, végtelen szerelme is. A Mindenható úgy látja, hogy hívő életünknek voltak ilyen pillanatai, s ezek oázissá változtatták még a puszta keserveit és kietlenségeit is. Szükségzerű a torzulás, a kiábrándulás, a bizalmatlanság?

Szeptember 12. szombat **Zsolt. 18, 29- 33**

„Kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül?” (32)

A kőszikla, mint szilárd fundamentum, horgony, mely rögzít, mint rendíthetetlen menedék. Valóban, létezik-e az Úrhoz hasonló biztos tájékozódási pont bárhol-e világon? Ha nem, miért köténk kákához a hajónkat, miért támaszkodnánk törött nádszálra, mért építünk újra meg újra a fövenyre?

Szeptember 13. vasárnap **Jn. 6, 63-66**

„Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt...” (44. 65.)

Kétféleképpen is felbukkan János különös kijelentése. Az egyik forma szerint csak az fog hozzáfordulni, aki régóta érzi az Atya vonzását és nem tud sokáig ellenállni. A másik változat, hogy az jöhet, akinek ez a lehetőség „az Atyától van megadva”. Mindenkinek adott és ezért mindenkié az isteni kegyelem. Bárki jöhet. De csak az fog lépni, aki ráérez az Úr vonzására és feladja ellenállását.

Szeptember 14. hétfő **Zsolt. 107, 1-8**

„...akiket összegyűjtött a különböző földekről...adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért...” (3.8.)

A „különböző földek” a világ különféle népeit, kultúráit jelentik. Talán minden nép között vannak ma már olyanok, akik felismerték, hogy az egyetlen élő Istentől függ a sorsuk. Megtapasztalták ezt a kegyelmet, s ami szintén nem elhanyagolható: megtanultak hálát adni az Úr jóságáért. Köztük vagy-e te is?

Szeptember 15. kedd **Fil. 3, 6-10**

„... amelyek egykor nékem nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém.” (7)

A „nyereségek” nem anyagi szerencsét vagy sikert jelentenek. Pál kénytelen korábbi vallási fanatizmusát felülbírálni és akadályként felismerni az Isten megismerésének útjában. Megvilágosodott előtte, hogy Krisztusban tükröződik testileg és emberileg Isten valóságának felfogható teljessége. Nem veszteség hát a váltás.

Szeptember 16. szerda **1Sám. 2, 6-8/a**

„Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz.” (6)

Anna dicshimnusa a gyöngék nagy bizonyágtétele. A szerencsések, az erősek mit sem tudnak a kicsik, a hátránnyal küzdők szorongásairól és kesergéseiről. De ezért Isten-képük is sekélyesebb. Azt hiszik, hogy csak a halál van az Úr hatalmában, s mindent elkövetnek, hogy a lehető legtovább tolják maguktól az elmúlás gondolatát, s habzsolják az élet minden lehetséges élvezetét. Pedig az élet sokkal inkább Isten hatalmának jele. Ő nemcsak temet, vissza is hozhat a sírból!

Szeptember 17. csütörtök **Lk. 12,1-12**

„Mondom... néktek, én barátaimnak: Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, és azután többé nem árthatnak...” (4)

Csak a „barátok” figyeljenek, nekik szól ez a nehéz üzenet. Idegenek ne kockáztassanak, de a barátoknak kiváltság, ha áldozatot hozhat azért, akit szeret. Azonban többről is szó van: az ellenség hatalmának korlátairól. A biológiai test működését megszakíthatja váratlan baleset, hirtelen támadt betegség vagy emberi rosszakarát. De senki meg nem törhet, emberi értékeinkből ki nem forgathat, az isteni renddel szembe nem fordíthat, üdvösségünket el nem veheti.

Szeptember 18. péntek **Zsolt. 84**

„Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura!” (2)

Jó időzni Isten közelében, kedvesek az imádat, az ige-hirdetés, a testvéri találkozás helyei, ahol elődeink is leteheték terheiket az Úr elé, választ kereshettek életük nagy kérdéseire, elhozhatták örömeiket és ajándékaikat is. Szép dolog ragaszkodni a megszentelt falakhoz, ha ez nem formáság, hagyománytisztelet csupán, hanem lelki tájékozódási és találkozási pont. Legyen áldás megszentelt hajlékodon!

Szeptember 19. szombat **Sof. 3,9 -20**

„Énekelj... harsogj... örvendj és teljes szívvel vigadj...megváltoztatta az Úr a te ítéletedet...” (14.15.)

Olyan természetes elvárás részünkről, pedig szinte felfoghatatlan, mennyei Atyánk kegyelmének nagysága. Senki nem változtathatja meg ítéletünket, nem tehet bizakodóvá végső sorsunkat illetőleg, ha az egyedül örökkévaló, kegyelmes Istenünk hatalmán múlik. Cso-da-e, ha a próféta nem talál szavakat a hálára?

Szeptember 20. vasárnap

1Tim. 6,6-11

„... nagy nyereség...” (6.)

Milliók, sőt milliárdok várják a holnap híreit aggódva a mindennapi kenyérért. Sokan mindent feláldoznak a felélhetetlen többletért, az anyagi haszonért. Mi a „nagy nyereség”? Az apostol szerint ez az istenfélelem és csakis az. Hiszen nincstelenként érkezünk és nem vihetünk magunkkal odaátra földi kincseket. Korlátlanul halmozható azonban a konvertibilis igazság, istenfélelem, hit, szeretet, békeséges türés és szelidség.

Szeptember 21. hétfő

Ézs. 62,1-12

„... az Úr hirdette mind a föld határáig...Eljött szabaddulásod...” (11)

A szabadság üzenete nem a felvilágosodás vagy közelmúltunk európai felismerése. „Az Úr hirdette” meg azt, és sokkal teljesebben, mint valaha is szólhattak róla filozófusok és forradalmárok. Nemcsak egyes népeknek és társadalmi osztályoknak szól ez az örömhír. Isten evangéliuma teljes lelki szabadságot hirdet minden embernek a mi Urunk Jézus által. „Miért maradnál rab, szegény....”?

Szeptember 22. kedd

Fil. 4,10-20

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (13)

Napról napra változik a „minden” tartalma. Korlátozott szabadságunk gyermeki időszakában tombol bennünk az erő. Később megtanuljuk beosztani tartalékainkat, ismét később pedig hálát adunk, ha egyszerű hétköznapi dolgokat képesek vagyunk véghezvinni. Természetesen fordulatot életünk során időnként találkozhatunk erőnket meghaladó feladatokkal és próbákkal. De ezek is a „mindenhez” tartoznak, s nem maradunk magunkra a kísértések között sem.

Szeptember 23. szerda

Ézs. 41,8-14

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened...” (10)

A félelem és a csüggedés mögött mindig az a tévhit lappang, hogy kénytelenek vagyunk egyedül szembenézni a támadásokkal. Mert ha voltak is társaink, barátaink, testvéreink - megfutamodtak a sötétség óráiban. Egyvalakire azonban mindig bizton számíthatunk, akkor is, ha nem mi kezdeményeztük az összefogást. Ő, az Úr, határozottan üzeni, hogy velünk van. Nem kérdezi, hogy hűséges gyermekei vagyunk-e, egyoldalúan kötelezte el magát arra, hogy Istenünké lesz.

Szeptember 24. csütörtök

Róm.12,16-21

„Magatokért bosszút ne álljatok...mert meg van írva: enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr...” (19)

Nehéz lemondani az azonnali elégtételről. Annak többnyire csak hátrányosabb helyzetünk szabhat gátat, de évekig képesek vagyunk rágódni egy-egy méltatlan bántáson. Isten nem arra biztat, hogy nyeljük le a sér-

tést, hanem hagyjuk rá, hogy még ebből a keserű rosszból is jót hozhasson ki számunkra, és isteni módon állíthassa helyre igazságunkat és méltóságunkat.

Szeptember 25. péntek

Zsolt. 30, 1-13

„ Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem!” (3)

Dávid egyik templomszentelési énekéből való ez a hálás bizonyoságtétel. Igen, van ilyen tapasztalatunk is: Mennyei Atyánk felépít a betegségből. Néha azonban nem. Ilyenkor a betegség által tanít, vagy pedig hitelesen szólhat rajtunk keresztül más szenvedőkhöz. Ami a legfontosabb: az övéit kigyógyítja az állandó betegségtudatból, sopánkodásból, panaszáradatból és halálfélelemből. „Örökre gyógyultnak nyilvánítva”- írhatná képzeletbeli zárójelentésünkre. Nem formális a kérdés: Ugye jól vagy?

Szeptember 26. szombat

1Sám. 7,1-13

„Mindeddig megsegített minket az Úr!” (12)

Hosszú keresgéléssel teli évtizedek után Isten látást ad népének a fiatal prófétán keresztül: szabaduljanak meg kétszívűségüktől, bálványaitól, és meg fogják tapasztalni az Úr szabadítását. A csoda, a már-már elfeledett szabadság valósággá válhat. Talán nem minden vonatkozásban és nem is egyszerre. De ugye végtelenül hálásak vagyunk azért is, amit már elkezdhetett az Úr? Majd véghez is viszi, ha nem akadályozzuk meg újabb bukásainkkal.

Szeptember 27. vasárnap

Kol.3,1-10

„...életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben” (3)

A halál kiiktat az ismerős emberi közösségből, az adott társadalomból. „Elrejtetek” bennünket, s majd az talál meg a feltámadáskor, akinek eleve terve volt velünk. De más a földbe rejtett „kincs”, és más az élő Istenben a Krisztusért „elrejtve” lenni. Nem a halállal, az elmúlással, hanem az étellel visszafordíthatatlan közösségbe kerülni, örökre megtaláltatni.

Szeptember 28. hétfő

Zsolt. 103,1-13

„Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messzi veti el tőlünk a mi vétkeinket” (12).

Költői túlzás lenne Dávid bizonyoságtétele? Vagy a bűn mélységeit és az Isten kegyelmének korlátlan hatalmát jól ismerő lélek ujjongása ez? Miért olyan nehéz elhinnünk, hogy mennyei Atyánk valóban apai gyöngédséggel várja haza tékozló fiait, és hogy soha nem érzett irántuk mást, mint mindent odaadni kész szeretetet?

Szeptember 29. kedd

Jn. 14,11-18

„ Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (15)

A szeretet nem elsősorban érzelmi kérdés. Kétségtelenül az is. De nagyobb részt becsületes és megbízható szövetség. Vajon mire kellene az Úrnak önfeledt ömlengésünk, elragadtatott hízelgésünk, ha fontos kérdé-

sekben nem számíthat ránk, ha szöszegők vagyunk, ha magunk feje után megyünk, ahelyett hogy követnénk Őt a keskeny úton?

Szeptember 30. szerda **1Kor. 15,51-58**

„...munkátok nem hiábavaló az Úrban.”(58)

Pál a halálról, feltámadásról vallott hite zárógondolatoként írta le ezt a fenti bátorítást. Nyomaszt bennünket gyakran a kérdés: van-e értelme életünknek, fáradozásunknak. Az apostol nem úgy általában állítja, hogy valóban lehetnek elfecsérelt, elrontott életek, de „az Úrban” biztosan maradandót alkothattunk, s alig észrevehető szolgálatainknak is döntő jelentőségük volt.

–ig–

HÍREK, IMATÁRGYAK

Június 13-án tartottuk meg a lassan hagyományyá váló tavaszi női csendesnapunkat. A házigazda gyülekezet ezúttal a Nyíregyházi Egyházközség volt, ahol a tőlük megszokott szívéllyességgel és terített asztallal várták a Békásmegyerről illetve más nyíregyházi felekezettől érkezett vendégeket.

Dél előtt a tékozló fiú történetéről beszélgettünk: hogy bár vágyakozunk az Atyai ház békességére és védelmére, de lázadunk annak fegyelmére és „napi”-rendje ellen. Van, aki nyíltan máshol keresi a boldogságot, mint a fiatalabb fiú tette, és akad olyan is, aki otthon marad ugyan, de szemrehányásokkal telve és duzzogva éli szorgos mindennapjait.

Délután a gazdag ifjú „egy fogyatkozását” boncolgattuk. Ő vágyódott az üdvösségre, de maga sem volt azzal tisztában, hogy valami még annál is jobban vonzza őt: a gazdagsága. Mindnyájunknak szólt a kérdés: van-e olyan „egy fogyatkozásunk”, ami távol tart Jézustól, és mi az? A napot a gyülekezet lelkészének felesége zárta szolgálatával. Péter árnyékának gyógyító hatásával kapcsolatban arról beszélt, hogy csupán a meggyógyult emberekből álló közösség vonzó és áldást hordozó.

Végül az a vágy fogalmazódott meg bennünk, hogy szeretnénk ezeket az alkalmakat folytatni gyülekezetünk lelki növekedése érdekében. Úgy döntöttünk, hogy női találkozóinkat ezentúl vidéken május 3. hétfőjén, Budapesten pedig október 3. hétfőjén tartjuk.

Iványi Gáborné, Szabó Ildikó (Békásmegyer)

*

A hagyományos svájci utazásra idén huszonketten jelentkeztek és vettek részt a steffisburgi konferencián. A megnövekedett költségek miatt csak kinti testvéreink hozzájárulásával tudtuk a részvételt megoldani. A közösség ebben az esztendőben ünnepelte megalakulásának 100. évfordulóját, és ennek keretén belül megragadó visszaemlékezéseket, igehirdetéseket, bizonygatóteleteket hallhattunk. Az egyesített énekkar szolgálata lebilincselő volt. Gazdag áldásban lehetett részünk.

*

Idén nyáron két csoportban összesen 36 holland fiatal végzett önkéntes munkát intézményeinkben: játszóteret építettek XVII. kerületi anya-gyermekotthonunk eddig kopár ud-

varán, festettek-mázoltak a Fűtött Utca női részlegén, főiskolánkon, X. és XVIII. kerületi iskoláinkban, valamint újonnan átvett szegedi iskolánkban. Vendégei voltak a békásmegyeri gyülekezetnek, ahol örömmel hallottuk lelkes éneküket, szolgálataikat. Életükre Isten áldását kívánjuk!

*

Ebben az évben ismét vendégül láthattunk fiatalokat Izrael Sderot és Slomi városaiból. Ezeket a helységeket a palesztinok folyamatosan lötték Kassam-rakétával. Vendégeink – vezetőjükkel együtt 32 személy – több mint egy hetet tölthettek nálunk, hogy legalább ilyen rövid időre nyugalmat élvezhessenek.

*

Augusztus 15-én (egy nappal a hajdani esemény naptári napja után) ünnepelte Iványi Tibor és felesége, született Sinka Magdolna házasságkötésük hatvanadik évfordulóját a békásmegyeri Megbékélés háza templomban, gyermekeik, unokáik, dédunokáik, rokonaik, testvérek és barátok népes gyülekezete előtt. Az igehirdetés alaptextusa a 100. zsoltár volt, és arról szólt, hogy minden küzdelem ellenére is víg ének határozta meg az elmúlt évtizedeket, közös örvendező szolgálat, és az a hit, hogy az egész egyre szaporodó nyáj „az Ő legelőjének juhait” jelenti. Hála és dicséret Isten jóságáért, s öröm afelett, hogy az Úr hűsége, mely kézzelfoghatóan tükröződött szeretteink hűségében, reménység szerint „nemzedékről nemzedékre” öröklődni fog. Tizenegy gyermek és házastársaik, hatvanegy unoka, tizenegy dédunoka (a fogadott unokákkal és dédunokákkal együtt) képezik a kibővült „szűk családot”. Néhány hiányszón kívül ők valamint hozzátartozók, és lelkész kollégák is köszöntötték egyházunk elnökét és feleségét. Ugyancsak részük lehetett gyülekezeti tagok, barátok szeretetének sok kedves megnyilvánulásában. Isten áldását kérjük életükre és – ha Urunk engedi – további közös szolgálataikra!

TARTALOM

Tanuljátok meg	1
Arthur von Bergen	1
Krumpli, krumpli	7
Futásomat elvégeztem	8
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.